

הסיכור האנושי העמוק של מיבצע סיני

סיני

ב סוף מיבצע סיני, בליל הרביעי לנובמבר, שרר שקט יחסי באילת. מהור מת המבצע שככה מעט. ד"ר אלברט בכר, שהיה הרופא התורן אותו לילה, לא ציפה למאורעות מיוחדים. הרופא הממושקף וגבה הקומה, ישב במרפאה ועיין בספרון-כיס. רק סיור קדמי אחד, שיצא לפני ימים מספר, עמד לחזור קרוב לחצות. הרופא קיווה שלא יהיו פצועים, אך נשאר במצב הכן. סמוך לחצות נשמע רעש מכוניות מת-קרבות. הסיור חזר. בפתח המרפאה הופיע גבר מזוקן, מאובק ועיף. "הבאתי לך משהו", אמר לבכר. "מצאנו את זה!" הוא הניח על השולחן צרור זעיר. מבין הסחבות הזדקרו פניה הקמוסות של תינוקת שחומה. מצבה של הילדה היה קרוב ללאוש. היא היתה פצועה וחולה, נזקקה לניתוח מידי. בכר ניגש לטפל בה. על המדרגות בחוץ החליטו אנשי הסיור רשמים עם עובדי ה-מרפאה. מטיפוריהם התברר שהם מצאו את התינוקת מונחת בזרועותיה של אשה בדור אית חסרת רוח חיים, אמה כנראה. הם עטפו אותה במעיל והביאוה אתם לאילת.

נתינת ארץ-האיוב הקטנה.

מבצע סיני הסתיים גם הנסיגה הגדולה ירדה מזמן מכותרות העמונים לספרי ה-היסטוריה והפרשנות הצבאית. סיני, בת המדבר, חזרה לשמש מרכז התענינות ו-הפכה לבעיה פרוזאית. איש לא ידע מה בדיוק צריך לעשות אהה.

★ ★ ★

ב סיני הפכה לרות הסכמתו של בכר, שלקח על עצמו את הדאגה לגורלה של האסופית ה-חמודה, הועברה הילדה לבית התינוקות של ויצ"ו בירושלים. משרד הסעד קיבל על עצמו את האחריות הכספית, בכר ואשתו הביאו לה צעצועים, העניקו לה מאהבתם. שמה של סיני שונה לרות, כדי שלא תהיה יוצאת דופן בין חברותיה לכשתגדל. היא התחילה לפטפט עברית, עורה השחום הפך לבהיר יותר ומעיניה נעלם המבט ה-פראי הנפחד. סיני התאורחה במעון ויצ"ו. באחד הימים לקח אלברט בכר את ה-תינוקת לביקור בביתו; היא נתקבלה בהת-להבות על ידי בתו ריוה בת התשע. האחות החדשה קנתה את לבו. אך אשתו של בכר הודיעה מריבוי הבעיות שהתעוררו עקב שהותה של רות בבית. כאשר יצאה אתה לרחוב, למשל, הצביעו עליה אנשים באצבע. בני אדם זרים ניגשו אל הילדה בת השנתיים, והתחילו לדבר אליה ערבית. התינוקת לא הבינה מה רוצים ממנה.

"צריך לעשות אתה משהו", אמרה לבעלה. בכר, מרצה לפתולוגיה באוניברסיטה ה-עברית, הבין. הוא החל מחפש סביבה או חברה שתאיים לילדה, למניעת תסביכים. **ס** **מורנט ערבי הציע עזרה** **מורנט ערבי**, תלמיד האוניברסיטה, שמע על הילדה הנמצאת בחסותו של המרצה לפתולוגיה. הוא פנה אליו, הציע

★ ★ ★

כ אשר נגמר הניתוח, לא היה ברור עדיין אם הילדה תישאר בחיים; במשך ימים מספר סירפדה על סף המחת. אך מורשת המדבר המחסנת עשתה כנראה את שלה; סיני, כך נקראה הילדה עליידי מוצאיה, הבריאה. ד"ר בכר העביר אותה למספלת התינוקות באילת. הילדה הערבית הסתגלה במהירות למא-מציה. התחילה לחייך, אכלה בתיאבון ועלתה במשקל. בחיוביה עשתה סיני (מתחרו עם היא חיה) את אשר לא הצליחו לעשות נאר מים פאציפיסטיים רבים. היא נטלה מן הלוחמים העייפים את עוקץ האיבה, הזכירה לכולם שהם למרות הכל בניאדם, גברים המסוגלים להתאהב בעיניה השחורות של

גיבורה עולמית

ציור זה הופיע על שעריו של הסבועון הצרפתי הידוע ראדאר, בחודש דצמבר 1956. הוא מראה את סיני, התינוקת הבדואית שהיתה חבוקה בזרועות אמה, בשעה שנמצאה על ידי חיילי צה"ל.

בכר, כשנשאלה מה מתכוונן בעלה לעשות בתינוקת. "אם לא נמצא לה מקום בין הערבים, כדאי להכניס אותה לקיבוץ". הילדה, המגלה בכר כרע סימני איני-טלינגציה מפותחת ומנת-שכל גבוהה, עלולה להיפך לבעיה באם לא תוספל כראוי.

בני משפחת בכר עצמם אינם רואים ב-מעשה שעשו ובדאגה שהם משקיעים בנערה הבדואית משהו יוצא מגדר הרגיל. "מעשהו של אלברט איננו ראוי לשום ציון מיוחד!" טענה האשה. היתה זאת חובתו כאדמוכרוסא. הם

למשפחת בכר אין עורך אמצעים. הם מתגוררים בדירה קטנה בקומה השלישית, באחו מרחובותיה הסואנים של ירושלים. אך למרות זאת התחייב דוקטור אלברט בכר לדאוג לקיומה וחינוכה המתאים של רות. איך יעשה זאת בדיוק, אין הוא יודע עדיין. "כל הרעש שקם סביב מעשה רגיל, כמו טיפול בילדה חסרת-בית, שולל ממני הרבה מן ההנאה הנפשית שבמעשה". טען. אולם לא רק פרטים ביתיים וכלכליים אלה היו חשובים בקביעת גורלה של רות. שהיא כיום בת שנתיים וחצי. מצבה העדין של הילדה היה מסובך בכמה תסבוכות חוקיות. כי מצבה החוקי של רות אינו ברור כלל וכלל: אין לה הורים, אין לה נתינות, ופרט לרישום במסמכי ויצ"ו ותיקי משרד הסעד, אין היא קיימת רשמית.

בכר החליט לגמור את המצוה בה הת-חיל, ביקש להתמנות כאפוטרופוס לילדה. תיק בקשת האימוץ הובא השבוע לדיון בפני השופט משה כהן, אשר סטה מן הנוהג המקובל והסכים לשחרר את בכר מחובת פירסום הבקשה בעתונות היומית. השופט הסתפק בהודעה הקצרה ברשומות, בה יוזמו כל בעלי הטענות וההתנגדויות להופיע בפני בית-הדין ולטעון טענותיהם. יש להניח שבני שבטה של האסופית, הנוודים כרע אישם בסיני, אינם קוראים את רשומות, העתון הרשמי של מדינת ישראל. מן הסתם לא קראו גם את עשרות הסיפורים האנושיים שנכתבו על התינוקת בעתונים של תריסר ארצות. משום כך לא יבואו לדרוש את רות בחזרה, וסיני תהפך תוך הימים הקרובים, בתוקף צו בית-המשפט, לאזרחית ישראלית.

למאצה אצל משפחה ערבית קרובה לו. "אני רחוק, אינני יכול לקחתה אלי", הסביר להם הצעיר הערבי. "אבל דודי מוכן לקחת אותה לביתו". משפחת בכר יצאה לכפר, לבית הדוד, כדי לראות אם הוא מתאים לאימוץ. הם ראו משפחה ערבית טיפוסית, בעלת חמישה ילדים.

רציתי שרות תהיה במקום טוב", סיפרה השבוע הגברת בכר, "והאמא לא עשתה עלי רושם כאילו היא מעוניינת במיוחד". האי-מוץ לא יצא לפועל.

★ ★ ★

ב יום מן הימים ניאלץ להסביר לה מאיפה באה ומי היא", אמרה הגברת

סיני הקטנה, בזרועות הגברת בכר. הילדה הבדוי-אית החלימה מפצעיה, לאחר חטיפול המסור של משפחת בכר, זכתה לשם רות בכר, שם משפחתו של מצילה הרופא.

ד"ר אלברט בכר, חרופא הצבאי אשר אליו הובאה סיני על ידי החיילים שמצאו אותה פצועה. הוא טיפל בה, אישפז אותה בבית-חולים ואחר כך הביאה אל ביתו.

הפרשה שהפכה לסנסציה בארץ ותגיעה לי-בית-המשפט, שם נידון הד"ר שלום למאכר חדשים, התעוררה השבוע מחדש. בית-המשפט המחוזי, שדן בערעורו של הד"ר שלום על גור דינו, הכפיל את ענשו.

בעסקים צדדיים... את אשר התרחש בדירת משפחת רופא העיניים הד"ר אליהו שלום בתל-אביב, בלילה בו צילם הרופא את אשתו במעורומית כדי להוכיח את בגידתה, גילה העולם חזו (1026) לראשונה.

בניו בעיט, שותפות כורים, וכיו' וכלה ב-קצינים נמוכים, שהם שותפים לעסקים משגשגים. השבוע הודיע דובר המשטרה, יעקוב נאש, כי בקרוב תונהג הוראה ש-תאסור על קציני-המשטרה להיות שותפים

מתוכנית ביבי... במשך שנתיים דרש העולם חזו לטהר את צמרת המשטרה מקצינים בעלי עסקים פרטיים, תוך גילוי עסקיהם של עשרות קצינים, החל מהמפקח הכללי ועד ל-בוגריון (חברת-סחר). ו-